

Spieghels

Vandaag passeerde ik jazzcafé De Twee Spieghels in de Nieuwstraat. Dat roept herinneringen op. Ik ken de Spieghels al veertig jaar, ik dronk er mijn eerste kopstoten, en fietste er destijds helemaal voor van Leidschendam naar Leiden en weer terug. De laatste twee jaar is het etablissement in handen van Colin van Gestel-Messiaen. Deze ondernemer trok het café uit de put waar het al jaren in zat. Met elke avond live muziek en allerlei lekkers onder de kurk, is het er weer uitstekend toeven. Een bruin café met een glorieus verleden. Gaat het over die historie, dan noemt steevast iedereen 'het laatste optreden van saxofonist Ben Webster'. Maar wat dacht je van tenorsaxigiganten als Wouter Kiers, Boris van der Lek en Hans Dulfer? Ook zij traden er vaak op, geperst op het minipodiumpje achterin, de longen uit het lijf blazend.

Hans Dulfer. Altijd leuk, want hij gaat ervoor. Geen sterallures. Net als Wouter Kiers c.s. wil hij spelen, spelen, spelen – het is zo leuk en het leven is zo kort. In de Spieghels zag ik Dulfer ooit (onversterkt) spelen alsof zijn leven ervan afhing. Op zeker moment ging hij al toeterend de zaal in, de mensenmassa door naar buiten. Als rattenvanger van Hamelen trok hij het publiek achter zich aan... Mooi! Hans gaf zijn bezieling door aan dochter Candy. Ook geweldig, muziek van binnenuit. Ik zag haar in Voorschoten met *Funky Stuff* in de jaren tachtig, tegenwoordig speelt ze met sterren als Van Morrison. Ook groots, hij spuugt zijn liedjes over ons heen alsof wij er iets aan kunnen doen dat hij zijn leven lang al de blues heeft. Tijdens mijn eerste bezoeken aan de Spieghels klonk hij daar ook al. Overmoedig brulde ik mee met *Gloria*. Het klonk hard, rauw en levenslustig. Vandaag klonk het weer, toen ik de Spieghels passeerde.